

HỒI THỨ HAI MƯƠI SÁU

Ác chiến quái điều

Nàng áo trắng cứ nhắm cốc đao phía trước mà tiến vào.

Nàng cứ đi mãi, bỗng thấy con đường bị tắt nghẽn và nàng đang được bên bờ một hố thẳm và ở phía bên kia loang loáng có bóng người.

Nàng ngấm nhìn địa thế lắm bảm :

- Thật là hiểm nguy.

Vì hai bên là hai ngọn núi cao vút. Bắc ngang qua hai ngọn núi này bằng mỗi chiếc cầu khỉ, lác lư trong thật nguy hiểm, phía dưới là hố sâu hơn trăm trượng. Đứng trên nhìn xuống thấy tăm tăm mịt mù, chỉ có những cao thủ võ lâm lỗi lạc vận nhãn quang mới có thể nhìn thấy đáy được.

Nơi đây đá dựng san sát, nhọn hoắc nhu những lưỡi dao lưỡi búa chĩa lên trời. Nếu kẻ nào xấu mạng rơi xuống đều phải tan xương nát thịt.

Chẳng những thế mà thôi, còn bao nhiêu hổ, báo, sư tử, mãng xà đang há miệng chờ mồi, ai thấy không kinh hồn khiếp vía.

Nàng áo trắng nhất định vào tận sào huyết của bọn này, nên dù có nguy hiểm đến thế nào cũng không lui bước.

Nàng áo trắng quan sát địa thế một lần nữa rồi bước lên cầu khỉ để qua phía bên kia.

Bỗng nhiên...

Có bốn con chim cú to tướng, to một cách lạ thường, không biết từ đâu bay tới, lảng xả về phía nàng áo trắng xếp cánh chụp tới.

Dưới ánh trăng đêm, nhưng loài cú nhìn thật sắc bén và tấn công thật kịch liệt và có phương pháp như một cao thủ võ lâm vậy.

Nàng áo trắng lắm bảm :

- Quái điều này ắt hẳn là của Huyết Hoa động nuôi dưỡng và được tập luyện để khi hữu sự sử dụng đây rồi.

Nàng bèn vận nguyên khí, rút cây nhuyễn kiếm quán nơi lưng ra.

Nhuyễn kiếm vừa rút ra thì hào quang chớp loáng. Bốn con cú trông thấy giạt mình bay lên cao kêu tu hú mấy tiếng, đảo qua đảo lại mấy vòng rồi xấp xuống một lượt.

Có lẽ lũ cú này biết được nhuyễn kiếm là bửu kiếm lợi hại nên chúng chuẩn bị sẵn sàng để tấn công, quả nhiên bốn con chia ra bốn phía đều công tới một lúc.

Nàng áo trắng đứng trên chiếc cầu nhìn xem tứ phía và nhận thấy sự nguy hiểm nhất là nếu chiếc cầu bị rơi xuống thì dù có võ công giỏi đến bao nhiêu cũng khó toàn mạng.

Trong lúc đó, bốn con chim cú bay lượn giữa không gian, chúng sợ nhuyển kiếm nên còn lưỡng lự, chưa dám xáp tới ngay, hay chúng có khí phách anh hùng, chờ cho nàng chuẩn bị sẵn sàng rồi mới tấn công.

Lũ quái điều đã chia là bốn hướng tấn công tới. Nàng liền vung nhuyển kiếm ra thì chúng lại bay lên. Cứ như thế sau ba bốn lần bầy cú bay lượn chờ đợi, chứ không tấn công xuống nữa.

Nàng thâm nghĩ :

- Lũ quái điều này nếu đêm nay ta không hạ sát chúng được ắt sẽ gây họa về sau.

Vì thế nàng nhất quyết giết cho bằng được mấy con quái điều rồi sẽ tìm vào huyết động của bọn này sau.

Bốn con quái điều thật khôn ngoan đáo để, chúng lừa đảo rồi lựa thế từ bốn phương xáp tới.

Nàng áo trắng cầm kiếm chặn con chim cú phía trước, thì lập tức con phía sau tấn công tới. Đỡ con phía sau thì hai con kia công tới từ hai bên tả hữu.

Hơn nữa, chẳng những chúng to lớn, cánh vỗ gây sức gió ào ào mà lại rất nhanh nhẹn khác thường và tấn công thật có qui tắc.

Những con quái điều khi thì bay ra lúc thì lộn cánh trở lại thật nhanh chóng để công tới liên tục.

Lúc bấy giờ, nàng hú lên một tiếng phóng mình lên khỏi cây cầu chừng một trượng, chém qua một nhát rồi lộn người đáp xuống thành cầu.

Tuy nàng chém một nhát độc đáo như thế mà con quái điều lách vọt qua một cách lạ lùng, chúng tỏ lũ quái điều này đã được tập luyện hết sức công phu.

Khi nàng vừa đáp xuống thành cầu thì cây cầu đầu đưa và phát ra mấy tiếng "kịt, kịt" thật đáng e ngại.

Còn con quái điều ranh mãnh kia bị nàng chém hụt, nó bay vọt lên trên không và khi thấy nàng vừa đáp xuống thành cầu nó liền nhào xuống phối hợp cùng ba con kia đồng loạt tấn công bốn phía.

Nàng áo trắng cả giận liền sử dụng cây nhuyển kiếm tạo nên một màn kiếm ảnh và kiếm phong xé gió làm cho bầy quái điều không dám đến gần mà chỉ bay đi bay lại không làm thế nào tấn công nàng được.

Thế rồi chẳng bao lâu, người và quái điều đã đấu với nhau hơn hai mươi hiệp rồi nhưng lũ quái điều càng đánh càng hăng, thật đáng ghê sợ.

Nàng thâm nghĩ :

- Nếu ta cứ phản kích khi bị chúng tấn công như thế này thì không sao hạ chúng được. Mà khi chúng tấn công thì ba bốn mặt ào ạt tiến vào, làm nàng rối loạn ngay.

Vì vậy nàng chăm chú để ý đến từng cử chỉ của lũ quái điều này thì nàng thấy trong lúc tấn công con quái điều phía trước khi vừa phóng tới sát mục tiêu thì lại vội bay đi để ba con khác áp tới liền.

Do đó nên lúc nàng chém con quái điều phía trước chưa chắc đã trúng mà ba con kia đã ập tới tấn công một cách bất ngờ rất nguy hiểm.

Đây là thế một con nhử để ba con kia đánh thật là lợi hại vô cùng.

Nhận xét được yếu điểm của chúng nên nàng dè dặt hơn.

Nàng áo trắng chờ cho ba con kia áp sát mới quay nhanh người lại, vung nhuyễn kiếm đánh ra chiêu Tỏa liên hoa, một tuyệt chiêu mà nếu các cao thủ tuyệt đỉnh võ lâm gặp phải cũng cúi đầu qui phục huống hồ lũ quái điều này.

Một tiếng kêu thảm thiết từ một con chim cú phía trước bị chém đứt làm đôi rơi xuống.

Trong bốn con, có hai con trống và hai con mái, mà giờ đây đã chết đi hết một con mái nên lũ quái điều còn lại đều kêu lên khèn khẹt tức giận vì chúng quá thương yêu nhau.

Nàng đã giết được một con nhưng nàng cảm thấy lũ quái điều này còn khôn ngoan và khó giết chúng hơn cả cao thủ võ lâm nữa.

Lúc này ba con kia lại đến tấn công nữa.

Xét ra bản tính con người, hễ gặp lúc lâm nguy thì ai không rối loạn. Đối với người khác thì có lẽ phải lập tức băng qua cầu để vào phía trong, nhưng nàng nghĩ nếu vào được rồi nhưng lũ quái điều này sẽ tìm cách tấn công lên nàng, chi bằng giết chúng trước khi vào để tránh một mối lo về sau.

Vì thế, nàng trở lại bình tĩnh hơn trước và hình như nàng đã nghĩ ra cách để trị chúng. Nàng đưa mắt chăm chăm nhìn ba con còn lại để dò xét hành động của chúng.

Lúc ấy bỗng từ đâu phát ra một tiếng "tít", ba con cú to lớn liền cất cánh bay bổng lên trời. Nàng áo trắng ngạc nhiên không biết tại sao chúng đang tấn công tới nửa chừng bỗng bay trở lại lên trời.

Nàng lẩm bẩm :

- Ô! Đúng rồi, nhất định có người chỉ huy. Hèn chi lúc này có tiếng còi!

Nàng áo trắng hít một hơi dài, vận chân khí ngược lên xem ba con quái điều đang cất cánh bay đến đỉnh núi bên kia. Bỗng ba con lại hợp cánh với nhau bay bổng lên trời. Sau khi nghe hai tiếng "tít, tít", chúng liền sà xuống ngay đỉnh đầu nàng áo trắng.

Lần này không giống như mấy lần trước. Ba con hợp lại thành một, vươn các móng chân co quắp lại lượn thẳng xuống.

Nàng áo trắng thấy hơi lạ, chẳng lẽ ba con cú này khờ khạo đến thế sao? Chúng hợp lại nếu bị một nhát kiếm quét qua thì chết mất cả ba còn gì? Hay chẳng lẽ kẻ chỉ huy lại có thể điên khùng như vậy? Chắc chắn có âm mưu gì đây.

Nhưng sự thật đã hiển nhiên trước mắt, rõ ràng ba con quái điều đã đưa mạng đến rồi, chúng lao nhanh xuống đầu nàng.

Bảy thước...

Bốn thước...

Ba thước...

Nàng áo trắng vẫn bình tĩnh tay siết chặt nhuyễn kiếm, chuẩn bị chờ chúng xuống thấp hơn...

Giờ phút quyết liệt đã đến.

Phật...

Nàng áo trắng cả quyết nhất kiếm này sẽ kết liễu đời chúng theo con bạn bạc số lúc này.

Ngờ đâu ba con cú to lớn phóng nhanh xuống bỗng dừng lại một cách bất ngờ, nên lưỡi kiếm chém qua còn cách móng chân chúng một tấc.

Đợi lưỡi kiếm chém qua rồi, thừa cơ hội này ba con quái điều phóng ngay xuống, các móng chân sè ra chụp xuống đầu nàng trông tình thế rất nguy hiểm.

Nàng áo trắng chỉ còn cách cúi đầu lách qua và nhờ thân pháp tuyệt kỹ nàng mới tránh khỏi mấy chiếc vuốt nhọn kia trong gang tấc.

Ba con cú chụp không trúng mục tiêu liền bay lên kêu mấy tiếng "cú, cú", rồi tỏa ra mỗi con mỗi ngã hợp thành chữ "phẩm", rồi đầu cắm xuống, đuôi chống lên trời chụp vào nàng áo trắng lần nữa.

Mỗi lần chụp như thế cũng đã dạy khôn cho nàng một ít, lúc bấy giờ nàng liền sử dụng đến tuyệt chiêu kiếm pháp Xạ ảnh kiếm nhất quyết tiêu diệt những con quái điều còn lại.

Hai mươi bốn chiêu Xạ ảnh kiếm pháp của nàng rất có uy lực với loài chim mà nàng dày công nghiên cứu nay đem ra sử dụng thật là vừa ý.

Xạ ảnh kiếm pháp là môn kiếm đã được tuyển chọn từ những tinh hoa trong các chiêu thức của nhiều môn phái mà cha nàng đã dành một đời thu góp để truyền lại cho nàng, nên khi phát huy tất có nhiều uy lực và hữu hiệu trong mọi trường hợp.

Ba con chim cú càng lúc càng dữ tợn, lần này chúng hạ xuống đỉnh núi bên kia rồi phóng mình vút ngang qua như mũi tên bay thẳng tới mình nàng. Khi bay gần tới, nàng thấy một luồng kinh phong công tới dữ dội, chẳng khác chưởng lực của các tay võ lâm cao thủ.

Nàng áo trắng không ngờ loài cú này lại được tập luyện cao siêu đến thế. Nàng chưa kịp hành động gì thì cả luồng kinh phong kia đã ập gần tới ngực nàng rồi.

Nàng áo trắng phải nhảy lui lại năm bước và lách mình qua tránh né, lắc lư mấy cái rồi mới đứng vững.

Bỗng một con chim cú từ trên phóng xuống, trong khi rối loạn vì mới tránh né mà chưa kịp hoàn bộ nên nàng đành phải thối lui thêm năm bước nữa và cũng lúc đó con quái điều đã lại bay vút lên không trở lại.

Con chim cú kế tiếp lại tấn công như con trước. Lúc bấy giờ nàng áo trắng tức giận quá cũng công liên tiếp ba chiêu một lượt. Con chim cú kia lập tức bị vây khốn trong ba kiếm ảnh mịt mù. Hai con còn lại thấy vậy cũng liều mạng tấn công tới nhanh như chớp, cố tình cứu bạn thoát nguy.

Nàng áo trắng tay mặt đang vung nhuyển kiếm chém nên tay trái liền vịn song chưởng đánh ra.

Chưởng kiếm đều được dùng quá ác liệt làm cho ba con quái điều bắn loạn kêu thất thanh.

Mỗi lần lũ chim cú kêu lên một tiếng là sức mạnh của chúng lại dường như tăng thêm. Cho hay bản lĩnh của loài cú to lớn này thật khác thường hơn loài người.

Trận ác chiến mỗi lúc một khốc liệt thêm hơn. Tuy hai mươi bốn chiêu Xạ ảnh kiếm pháp thần kỳ hay tuyệt nhưng vì nàng chưa muốn phô diễn toàn bộ nên lũ chim quái đản này còn cơ hội để tung hoành.

Bỗng nhiên tiếng "tít, tít" từ trên đỉnh núi phía bên kia lại phát ra, tức thì ba con chim cú đang quần thảo với nàng áo trắng toan vỗ cánh bay đi.

Nhưng nàng đâu chịu để cho lũ quái đản kia đang lúc lâm nguy lại có thể tẩu thoát được? Nàng hú lên một tiếng, chánh khí toàn thân dồn lên cánh tay mặt, nhuyễn kiếm vung ra một chiêu Thiên Vân Luân Vũ phóng về phía những con cú kia.

Chỉ thấy hào quang chớp lên, tức thì một bóng chim to lớn gãy cánh lộn nhào, vun vút rơi thẳng xuống hố. Còn hai con kia thoát trở ra tung cánh bay về phía tiếng còi lệnh phát ra.

Hành động này của chúng không phải vì sợ nhuyễn kiếm mà bởi tuân lệnh tiếng còi bên kia đỉnh núi kêu gọi.

Nàng áo trắng còn đang ngơ ngác thì hai con cú sống sót đã bay trở lại trên đầu nàng. Một con vút lên cao rồi cắm xuống ngay trên đỉnh đầu nàng, con thứ hai lại bay sà xuống dưới lòng vực rồi vút trở lên để hợp sức tấn công cùng con ở trên cao. Con cú trên không trung kêu lớn lên một tiếng rồi vươn móng nhọn hoắc ở hai bàn chân ra chụp xuống lưng nàng rất mau lẹ. Trong khi đó thì con từ phía dưới lòng vực cũng vừa bấu chân nhắm ngay mặt nàng, đồng thời hai cánh vỗ mạnh, cuồng phong tuôn ra cố tình đẩy nàng rơi đúng vào móng chân con cú tấn công từ trên không trung.

Trước sau đều gặp phải sự tấn công hết sức nguy hiểm của hai quái đản. Nàng không chút chậm trễ ngã mình nằm sát trên cây cầu khỉ, nhuyễn kiếm tức thời tung ra thức Mạc Hoa Tảo Địa, nhắm vào con cú tấn công trước mặt, đồng thời cũng tránh né được móng vuốt của con chúng tấn công vào sau lưng.

Thế kiếm này nàng sử dụng quá bất ngờ và tuyệt diệu nên con cú tấn công vào mặt nàng không kịp tránh né, chỉ nghe mỗi tiếng kêu thảm khốc cùng với thân xác tan nát rơi lả tả xuống hố sâu muôn trượng. Thế là nàng đã tiêu diệt thêm một con ác đản nữa.

Bốn con chim cú khổng lồ giờ đây chỉ vồn vện còn một đang bay như điên cuồng trên không trung. Vừa bay nó vừa ré lên mấy tiếng kêu náo nùng như rất đau lòng, như khóc thương cho đồng bọn xấu số, như thống thiết, thương tâm, như mang cả một nỗi uất hận lên tận chín tầng mây xanh.

Tiếng kêu vừa dứt thì nó đập mạnh hai cánh lấy trốn lao vào nàng áo trắng một lần nữa.

Nó xông vào tấn công nàng thật dữ dội bất kể đến hiểm nguy cũng như tiếng còi hiệu đang réo gọi. Nó la lên mấy tiếng và nhanh như chớp, đâm sầm thẳng vào nàng áo trắng. Nhưng khi đôi chân nó sắp chụp dính vào nàng thì cũng là lúc nhuyễn kiếm đã kết liễu đời nó. Thân xác con chim cú cuối cùng cũng rơi theo bạn nó vào lòng vực thẳm làm môi cho măng xà, ác thú đang chờ chực.

Sau khi diệt xong lũ quái đỉ, nàng áo trắng hú lên một tiếng và thân hình nàng thoăn thoắt vút qua phía bên kia sườn núi mà lúc này không còn thấy một bóng người nào của Huyết Hoa động.

Nàng cứ chạy theo cốc đạo thì đến một ngã ba và trên vách tường có khắc ba chữ "Huyết Hoa động" màu đỏ trên bằng đá treo giăng ngang.

Nàng chỉ "hừ" lên một tiếng rồi chạy thẳng vào trong. Đi thêm một đoạn, nàng đã thấy có những xác chết của môn hạ Huyết Hoa động rải rác khắp nơi.

Nàng nhủ thầm :

- Như thế này, chắc hẳn có người đột nhập vào đây trước ta một bước.

Vừa nghĩ nàng vừa phóng mình vào trong.

Nàng lắng tai nghe ngóng thì hình như qua khúc quanh là có tiếng la hét, binh khí chạm nhau của một trường huyết chiến khốc liệt.

Vì vậy nàng lại lao người đi và thấy xác chết của bọn Huyết Hoa động vẫn thình thoảng nằm dọc cốc đạo.

Qua được một đoạn nữa là nàng thấy ngay mấy dãy nhà đá nhấp nhô.

Nàng nhủ thầm :

- Đây chính là cơ sở của Huyết Hoa động rồi.

Bỗng phía tả có tiếng người đang cãi nhau nên nàng phóng mình về phía đó thì thấy một chàng thanh niên tuấn thiếu, mặt đầy sát khí và một bên có một lão bà tóc trắng phủ dài.

Nàng thần thờ bước ra thì chàng thiếu niên nọ không ai khác hơn là Đông Bích. Chàng thiếu niên thấy nàng áo trắng liền bước đến miệng kêu vui mừng :

- Chiêu muội.

Nàng áo trắng đó không ai khác hơn là Chiêu Hạ, nàng bật lên lời âu yếm gọi :

- Đông ca!

Thế là hai người quên nỗi giận hờn mà cùng hàn huyên cho quên đi nỗi mong nhớ và bất chấp cả địch quân đang theo dõi.

Chiêu Hạ cất tiếng hỏi :

- Đông ca, có phải mấy xác chết ngoài kia là tác phẩm của Đông ca không?

Chàng gật đầu :

- Đúng đấy, mà tại sao Chiêu muội vào đây và bằng lối nào?

Nàng kể cho chàng nghe là do sự vô tình đụng độ với môn hạ Huyết Hoa động và tìm ra đường vào động cốc cũng như đã ác chiến với lũ quái đỉ hung ác nơi cầu gãy rồi nàng mới tiếp :

- Sao Đông ca biết địa điểm này mà xâm nhập.

Chàng cười :

- Cũng do sự may mắn và nhờ lão tiên bối kia chỉ dẫn.

- Ai vậy Đông ca?

- Bạch Cốt lão thái bà.

- Ai cũng may mắn.

Rồi chàng đưa nàng đến giới thiệu với bà ta.

Bạch Cốt lão thái bà sau khi chào hỏi liền nói :

- Lũ chim cú to lớn đó vô cùng nguy hiểm mà cô nương hạ được chúng thật là phi thường.

Đông Bích lại nói :

- Từ này giờ chúng ta mãi nói chuyện mà chưa thấy động tịnh nào của bọn Huyết Hoa động cả?

Nàng Chiêu Hạ tiếp :

- Vậy chúng ta cứ vào đi.

Bạch Cốt lão thái bà gật đầu :

- Phải lắm, ta phải tìm chúng chứ nếu không chúng trốn hết là phí công lao đấy.

Thế là cả ba cùng dùng thân ảnh vun vút đi vào trong sâu nữa...

o0o